

Arrest

nr. 289 209 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Rue Raymond Museu 19
5002 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 29 juni 2022 en verzoekt op 29 juli 2022 om internationale bescherming. Op 29 november 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoekster internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 december 2022 aangetekend ter kennis wordt gebracht aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart Albanees staatsburger te zijn, geboren op 15 juni 1973 te Kukës in Albanië. U vervulde het lager onderwijs. In 1998 trouwde u met S.N., een man die voor u was uitgekomen. U verhuisde naar

Tirana, alwaar u uw intrek nam in een blok met vier appartementen die aan uw schoonfamilie toebehoorde. U bleef daar wonen tot aan uw vertrek uit Albanië. Uw echtgenoot beperkte uw contact met uw familie, controleerde u de hele tijd en sloeg u regelmatig. U hoopte tevergeefs op verandering. Daar hij de meerderheid van zijn tijd in Italië was om te werken, kon u uw huwelijk echter wel in stand houden. In 1999 beviel u van uw dochter A. Vijf jaar later kreeg u nog een tweeling, H. en H. Uw ouders, uw broers A. (o.v. x.xxx.xxx) en T. (x.xxx.xxx) verblijven in België. Tussen 2005 en 2015 werkte u in de landbouw. Na 2019 ging u aan de slag als poetsvrouw bij mensen thuis. Uw zus T. verblijft in Italië en uw zus V. woont op heden in Kukës.

Na twintig jaar huwelijk, in juni 2018, had u genoeg van uw echtverbintenis met S. en zijn gewelddadig karakter. Met de steun van uw familie raapte u al uw moed bij elkaar en vroeg u enkele maanden later de echtscheiding aan. Tegelijk verkreeg u na een aangifte van geweldpleging een beschermingsbevel dat liep van oktober 2018 tot maart 2019. Zo was u gerust dat S. niet in uw buurt kon komen. Hij kreeg een huisarrest opgelegd maar vertrok evenwel terug naar Italië. Begin 2019 werd er een vonnis aangaande jullie scheiding uitgesproken maar S. ging in beroep omdat hij geen bedrag aan u wil betalen. In juli 2019 verkreeg u opnieuw een beschermingsbevel nadat S. was binnengebroken in uw appartement en hij u bedreigd had. S. was intussen terug in Italië, waardoor u met een gerust hart uw leven kon verderzetten. In januari 2022 keerde hij echter terug zonder intentie om terug naar Italië te trekken. Via uw kinderen kreeg u te horen dat hij u het huis wilde uit hebben. U verstijfde bij het vooruitzicht dat u dagelijks met hem geconfronteerd zou worden in het appartementsblok van uw schoonfamilie. U vreesde ook dat hij u iets zou aandoen maar wist niet waarnaartoe te trekken. Met de steun van uw familie nam u de beslissing om Albanië te verlaten en naar België te trekken, alwaar uw familie u beurtelings huisvest.

Eind juni 2022 vertrok u samen met uw broer, die u was komen oppikken, uit Albanië. Via Montenegro, Oostenrijk en Duitsland kwam u twee dagen later in België terecht, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u te vrezen in Albanië door S. gedood te worden. U verklaart tevens te vrezen om in hetzelfde gebouw of stad te wonen als hem. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer:

uw paspoort, vijf beschermingsbevelen (d.d. 05/02/2013, 09/10/2018, 11/10/2018, 30/10/2018, 31/07/2019), een proces verbaal aangaande geweldpleging (d.d. 8/10/2018), een aangifte aangaande geweldpleging (d.d. 30/07/2019), een dagvaarding aangaande een zitting in het kader van een beschermingsbevel (d.d. 15/11/2018), een dagvaarding in het kader van uw echtscheiding (d.d. 31/12/2018), een vonnis aangaande uw echtscheiding (d.d. 28/01/2019), een beslissing van het parket aangaande een onderzoek naar familiaal geweld (d.d. 14/09/2019) en een begeleidende brief aangaande een beslissing tot seponering (d.d. 06/11/2019).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij Koninklijk Besluit van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vreest u in Albanië vermoord te worden door uw ex-man (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 6/10/2022, p. 8). Daarnaast vrees u in de hetzelfde gebouw of dezelfde stad als hem te wonen (CGVS p. 8).

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal (CGVS) niet in twijfel trekt dat u het slachtoffer was van huiselijk geweld in Albanië en dat u te midden een scheidingsprocedure zit (CGVS, p. 8, 9, 11). De stukken die u in dit kader neerlegt, ondersteunen uw verklaringen en tonen aan dat u in dit kader de nodige stappen heeft ondernomen.

Er dient echter opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw eigen verklaringen en de stukken die u in het kader van uw verzoek neerlegt, blijkt immers dat u in het verleden beroep deed op de Albanese autoriteiten met het oog op het verkrijgen van bescherming en ze ook gehoor gaven aan uw verzoek (CGVS p. 3, 4, 7, 8, 10, 11). Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat u in de toekomst, voor zover dit nodig zou zijn, geen beroep zou kunnen doen op diezelfde autoriteiten met het oog op bescherming. U bevestigt dit ook (CGVS p. 11, 12, 13).

Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval daar u in 2022 besloten heeft om Albanië te verlaten omdat u niet meer in de buurt van uw ex man wilde zijn (CGVS p. 11). U richtte zich evenwel niet meer tot de beschermingsautoriteiten omdat u het gehad heeft met de hele tijd naar de rechtbank of de politie te lopen, u nog steeds in dezelfde woonblok verbleef en u uw vertrouwen verloor in de politie omdat uw ex zijn huisarrest niet had nageleefd (CGVS p. 11). Voorgaande doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat u, zoals u zelf stelt, geholpen zult worden en uw verzoek onderzocht zal worden (CGVS p. 12, 13). Dat er een aanleiding voor uw verzoek moet zijn en de bevelen beperkt zijn in de tijd (CGVS p. 11, 12, 13), doet evenmin afbreuk aan het gegeven dat u kan rekenen op de beschermingsmodaliteiten in Albanië, net zoals u dat reeds in het verleden deed. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

*Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Voorgaande blijkt ook uit uw eigen verklaringen en documenten aangaande uw procedures bij de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 3, 4, 7, 8, 10, 11).*

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, waarvan u zelf geenszins gewag maakt (CGVS p. 4, 8, 10), er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “onestop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn

slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. U maakt zelf geen gebruik van deze kosteloze diensten omdat u hier geen informatie over had (CGVS, p. 5) en u zichzelf verdedigde (CGVS, p. 4, 5). Echter staat niets u in de weg om dit in de toekomst wel te doen, voor zover dit nodig zou zijn.

Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zelf bevestigt u ook dat de wetten strenger zijn, de politie meer en strenger optreedt en meer aandacht is voor huiselijk geweld en de opvolging ervan (CGVS p. 9, 10), wat overeenkomt met de beschikbare informatie. Hieruit blijkt immers dat er op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld werden. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic

Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen.

De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Zelf richtte u zich niet tot zulke organisaties, hoewel u er wel van gehoord heeft (CGVS, p. 11, 12). U informeerde zich niet, maar sluit niet uit dat u dit in de toekomst zou kunnen doen voor zover dat nodig zou zijn (CGVS, p. 12, 13).

Dient nog aan toegevoegd te worden dat de Albanese wetgeving tevens voorziet in prioritair sociale huisvesting voor slachtoffers van huiselijk geweld (Zie **New law in Albania will provide low-cost housing for domestic violence survivors van 5 maart 2019**, beschikbaar op: <https://www.unwomen.org/en/news/stories/2019/3/feature-story-new-law-in-albania-will-provide-low-cost-housing-for-domestic-violence-survivors>). Dat u nog in dezelfde woonblok woont, hoeft u dan ook evenmin tegen te houden om bescherming of hulp te vragen. Overigens verplicht niets u ertoe om aldaar te blijven wonen. Niet in het minst wanneer u niet met uw ex geconfronteerd wil worden. Dat u bij een verhuis mogelijks uw leven opnieuw zou moeten opbouwen (CGVS p. 6), doet geen afbreuk aan het gegeven dat u wel degelijk over een eigen keuzevrijheid beschikt om zichzelf te verwijderen van uw problemen. Bovendien stelt u zelf dat u in het verleden als alleenstaande moeder erin slaagde de eindjes aan elkaar te knopen (CGVS p. 12). Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat u hier in de toekomst niet in zou slagen. U dient evenwel zelf de nodige stappen te zetten en beroep te doen op de aanwezige diensten.

Gelet op voorgaande vaststellingen, uw eigen verklaringen, alsook de documenten die u neerlegt, meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U hebt bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit, wat niet ter discussie staat. De documenten in het licht van de bescherming die u vroeg aan de Albanese autoriteiten, uw echtscheiding en geweldplegingen tegen uw persoon bevestigen bovenstaande these dat u in Albanië toegang heeft tot en beroep kan doen op het Albanese veiligheidsbestel, zij gehoor geven aan uw verzoek, de nodige beschermingen bieden en gepaste maatregelen nemen. Geen van deze stukken wijst erop dat er in uw hoofde sprake is van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In haar “*verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring*” voert verzoekster in een enig middel de schending aan van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vluchtelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, g) en 25 (2) van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij “*haar willekeurige macht toepaste*” door het nemen van de bestreden beslissing, waarin op een “*helemaal stereotiepe manier*” gemotiveerd wordt en waarin geen rekening wordt gehouden met haar correcte situatie en de omstandigheden van de zaak.

Volgens verzoekster diende de verwerende partij rekening te houden met haar goede integratie in België. Zij oppert dat het vanzelfsprekend is dat hij zich gedurende haar verblijf in België volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het sociaal-cultureel milieu heeft leren kennen. Zij stelt dat integratie moet beschouwd worden als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Nog volgens verzoekster kan een vreemdeling die geen familie of vrienden in het land van herkomst heeft, die geen nauwe banden met dat land heeft, die in België door particulieren en verenigingen gesteund wordt en die in België actief aan de samenleving deelneemt, zoals in haar hoofde het geval is, een graad van integratie in België bewijzen die hoger is dan de graad van integratie in het land van herkomst. Zij verwijst naar de arresten nrs. 73.830 en 72.112 van de Raad van State.

Vervolgens werpt verzoekster op dat artikel 3 van het EVRM is geschonden. Zij betoogt dat de informatie van de verwerende partij over de terugkeer naar Albanië algemeen blijft in het kader van de bestreden beslissing. Volgens verzoekster komt de verwerende partij haar verplichtingen in het kader van artikel 3 van het EVRM niet na en doet zij geen uitspraak over haar specifieke behoeften terwijl het haar toekomt een geactualiseerd onderzoek te voeren alvorens te beslissen over een mogelijke overdracht.

Tot slot beroept verzoekster zich op een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband werpt zij op dat zij in België “*zijn alle familie*” heeft en voert zij een theoretisch betoog.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de schorsing dan wel de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Waar verzoekster vraagt om de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen, dient te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

2.3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68). Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en de artikelen 2, g) en 25 (2) van de Verordening 604/2013 te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd. De bestreden beslissing is overigens geschraagd op artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet, zodat ook geheel niet kan worden ingezien op welke wijze de schending van voormelde artikelen *in casu* ook maar geschonden kan worden geacht.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 november 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekster *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige en uitgebreide wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.8. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Albanië vermoord te worden door haar ex-man. Daarnaast vreest zij in hetzelfde gebouw of dezelfde stad als hem te wonen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt er vooreerst niet getwijfeld dat verzoekster het slachtoffer was van huiselijk geweld in Albanië en dat zij te midden van een echtscheidingsprocedure zit. Ook de Raad trekt dit geenszins in twijfel. Gewezen kan worden op de door verzoekster neergelegde documenten die haar verklaringen dienaangaande ondersteunen en die aantonen dat zij in Albanië in het verleden stappen heeft ondernomen tegen het huishoudelijk geweld, waardoor meerdere beschermingsmaatregelen werden uitgevaardigd, en dat zij in 2019 de echtscheiding heeft aangevraagd (administratief dossier, map documenten, stukken 2-13).

De Raad treedt evenwel het omstandig gemotiveerde oordeel van de commissaris-generaal bij dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoekster sprake zou zijn van een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Er wordt in de bestreden beslissing terdege gesteld dat verzoekster reeds in het verleden beroep deed op de Albanese autoriteiten met het oog op het verkrijgen van bescherming en dat deze ook gehoor gaven aan haar verzoek (zoals blijkt uit haar verklaringen en de neergelegde stukken) en dat nergens uit haar verklaringen kan blijken dat zij in de toekomst, voor zover nodig, niet opnieuw beroep zou kunnen doen op diezelfde autoriteiten met het oog op bescherming, wat ze ook bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7, 11-13).

2.3.9. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij nergens valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontcrachten. Zij laat de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en die door de Raad worden overgenomen, geheel onbesproken en komt in het voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder dan het volharden in haar vrees en het uiten van blote en gratuite beweringen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook geenszins vermag de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, laat staan te verklaren dan wel te weerleggen.

2.3.10. In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, wordt in de bestreden beslissing niet op een *“helemaal stereotype manier”* gemotiveerd en wordt er wel degelijk rekening gehouden met haar specifieke omstandigheden, zoals blijkt uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing. Verzoekster laat overigens na haar blote bewering ook maar enigszins te concretiseren en te stofferen met enig voorbeeld. Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij *“haar willekeurige macht toepaste”* door het nemen van de bestreden beslissing, stipt de Raad nog aan dat zij nalaat om deze, nochtans bijzonder ernstige, aantijging terdege te onderbouwen. Zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk of willekeurig zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.11. Waar zij oppert dat *“de informatie van de tegenpartij over de terugkeer naar Albanië niettemin algemeen blijft”*, merkt de Raad op dat verzoekster met dit zeer vaag en in wezen nietszeggend betoog geenszins de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht werd geoordeeld dat verzoekster in het verleden beroep kon doen op nationale bescherming en dat uit niets

kan blijken dat zij bij terugkeer, indien nodig, geen beroep (meer) zou kunnen doen op bescherming van de in haar land aanwezige lokale en hogere autoriteiten, vermag te ontcrachten, laat staan weerleggen.

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarnaar de *weblink* wordt opgenomen, te weten de COI Focus *“Albanië Algemene Situatie”* van 15 juni 2020, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. Dit mag overigens ook blijken uit verzoeksters verklaringen en neergelegde documenten aangaande haar procedures bij de Albanese autoriteiten.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. In dit verband kan nog worden aangestipt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud geenszins gewag maakte dat de Albanese politie haar werk niet naar behoren uitvoerde of zou uitvoeren, integendeel zelfs. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Verder blijkt uit de landeninformatie dat er voorzieningen in Albanië aanwezig zijn inzake kosteloze rechtsbijstand. Verzoekster maakte daar in het verleden geen gebruik van omdat ze hier geen informatie over had en zichzelf verdedigde. Evenwel staat niets haar in de weg om dit in de toekomst wel te doen, voor zover nodig.

In de bestreden beslissing wordt voorts erkend dat huiselijk geweld nog steeds een wijdverspreid probleem is in Albanië, maar wordt tevens gesteld, geïllustreerd en gestaafd, onder verwijzing naar landeninformatie dat, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan dit fenomeen en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te

bestrijden. Uit verzoeksters verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat zij in het verleden reeds meermaals beroep kon doen op bescherming van haar nationale autoriteiten.

Op basis van de beschikbare informatie moet worden besloten dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoekster zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale overheden.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat van haar niet kan worden verwacht dat zij zich, bij een eventuele terugkeer, tot de nationale autoriteiten wendt met het oog op hulp, dan wel bescherming.

Zij verliet haar land van herkomst in 2022 omdat zij niet meer in de buurt van haar ex-man, die definitief uit Italië was teruggekeerd, wilde zijn. Zij richtte zich toen niet meer tot de beschermingsautoriteiten omdat zij het gehad had met de hele tijd naar de rechtbank of de politie te lopen en omdat zij het vertrouwen verloor in de politie omdat haar ex-man zijn huisarrest niet had nageleefd. Waar zij opwerpt dat er een aanleiding moet zijn en dat de beschermingsbevelen beperkt in de tijd zijn, doet zij, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat zij, zoals zij zelf stelt, (opnieuw) kan rekenen op de beschermingsmodaliteiten in Albanië.

In dit verband stipt de Raad nog aan dat in de bestreden beslissing op pertinente wijze wordt verwezen naar de mogelijkheid om zich te wenden tot specifieke organisaties in Albanië voor slachtoffers van huiselijk geweld. Verzoekster gaf aan dat zij van het bestaan van dergelijke organisaties al gehoord had maar dat zij zich niet informeerde, hetgeen evenwel niet uitsluit dat zij in de toekomst beroep zou kunnen doen op de hulp van dergelijke organisaties. Waar verzoekster vreest om in hetzelfde gebouw van haar ex-man te moeten wonen bij terugkeer, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op de mogelijkheid tot het bekomen van prioritaire sociale huisvesting voor slachtoffers van huiselijk geweld in Albanië. Niet alleen is verzoekster niet verplicht om bij terugkeer opnieuw in hetzelfde gebouw, of bij uitbreiding dezelfde stad, als haar ex-man te gaan wonen, maar kan zij dus in dit verband bescherming of hulp vragen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt voorts dat zij in het verleden als alleenstaande moeder erin slaagde om de eindjes aan elkaar te knopen en geen vrees heeft voor het financiële (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12) en er zijn geen indicaties dat zij bij een terugkeer daar niet opnieuw in zou slagen, eventueel door de nodige stappen te zetten om beroep te doen op de aanwezige diensten.

2.3.12. Waar verzoekster, die nog geen jaar in België verblijft, laat gelden dat zij inmiddels in België volkomen geïntegreerd is, merkt de Raad op dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een

toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf en integratie in België. Bij de beoordeling van een eventueel risico bij terugkeer naar Albanië is dit gegeven niet relevant. Los van de vraag of verzoekster daadwerkelijk in de mate dat zij voorhoudt in België is geïntegreerd, werpt de Raad op dat zij zich dient te wenden tot de bevoegde overheidsinstantie indien zij een (langdurig) verblijf en integratie in België wil opwerpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De verwijzing naar de arresten nrs. 73.830 en 72.112 van de Raad van State van respectievelijk 25 mei 1998 en 26 februari 1998 is te dezen niet dienstig en verzoekster toont ook geenszins aan dat zij zich bevindt in een gelijkaardige situatie als de betrokkenen in de voormelde arresten.

2.3.13. Waar verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden en dat de verwerende partij haar daaruit voortvloeiende verplichtingen niet nakomt, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.14. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM en het uitvoerig theoretisch betoog wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat zij al haar familie in België geeft, wil de Raad - geheel ten overvloede - nog aanstippen dat de ouders en broers in België leven, maar dat haar (meerderjarige) kinderen, net als haar zus V., in Albanië leven.

2.3.15. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.16. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoeksters relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.17. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.19. Waar verzoekster lijkt aan te voeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekster neergelegde documenten. Verzoekster kreeg tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal *d.d.* 6 oktober 2022 de kans om haar redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De

commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.20. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.21. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS